

ἀφτωβολῶ θήρ. (Οἶα).

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφτω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -βολῶ.

Διὰ τὴν σύνθεσιν πβ. ἀστραφτωβολῶ κττ.

Λάμπω, φωτοβολῶ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀστραποκοπῶ.

***ἀφτωματῆρ** ἡ, ἀφτωματῆρ Κρήτ. (Σέλιν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀφτωμα < ἀφτω.

Λάμπω.

ἀφυλάκιστος ἐπίθ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φυλακιστός < φυλακίζω.

Ὁ μὴ ἐγκλεισθεὶς εἰς τὴν φυλακὴν. Συνών. ἀφυλάκωτος.

ἀφυλάκωτος ἐπίθ. Πόντ. (Χαλδ.) ἀφ'λάκωτους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φυλακωτός < φυλακῶνω.

Ἀφυλάκιστος, ὁ ἰδ.

ἀφύλαχτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀφύλαχτους βόρ. ἰδιώμ. ἀφύλαχος σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) ἀφύλαγους βόρ. ἰδιώμ. ἀφύατε Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀφύλακτος.

1) Ὁ μὴ ἐπιτηρούμενος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) Τσακων. : Ἀφύλαγο ἀμπέλι-σπίτι-χωράφι κττ. σύνθηθ. || Παροιμ. Ἀφύλαχτου βιὸς τοῦ τρώει οὐ λύκους (ἐπὶ διαρπαγῆς παρημελημένης περιουσίας) Μακεδ. 2) Ὁ μὴ προφυλαττόμενος Πόντ. (Κερασ.)

ἀφύλλιστος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Πολιτ. μοναξ. 135—Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φυλλιστός < φυλλιάζω.

Ὁ μὴ ἔχων φύλλα ἐνθ' ἄν. : Δέντρο ἀφύλλιστο ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀφυλλος, ἀφύλλωτος.

ἀφυλλος ἐπίθ. Πελοπν. (Καλάβρυτ) κ.ά.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀφυλλος.

Ἀφύλλιστος, ὁ ἰδ. Τὸ οὐδ. Ἀφυλλο καὶ τοπων. Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

ἀφύλλωτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀφύλλωτος.

Ἀφύλλιστος, ὁ ἰδ. : Δεντρὸν ἀφύλλωτον.

ἀφυπνώνομαι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀφυπνώ.

Ἀποκοιμοῦμαι : ἄσμ.

Πέτε πῶς ἀφυπνώθητε τῷ ἤρταν οἱ μαθηταὶ τοῦ τῷ ἐκλέψαν τον τῷ ἐπῆραν τον με τοῖς μαθητῆρές του.

ἀφύραχτος ἐπίθ. Κρήτ. (Σέλιν.) κ.ά. ἀσφύραχτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀφύραστος Λεξ. Μπριγκ. ἀφύραγος Πελοπν. (Μάν.) κ.ά.—ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι κι ἀντίλογ. 127—Λεξ. Βλαστ. 484 Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φύραχτός < φύραίνω.

1) Ὁ μὴ ὑφιστάμενος ἢ ὁ μὴ ὑποστάς ἐλάττωσιν κατ' ὄγκον ἢ βάρους ἢ πληθὸς ἐνθ' ἄν. : Ἀφύραγο χρυσάφι ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. Ἀφύραγο ἄλεσμα-νερό Λεξ. Δημητρ. Ἀφύραγες πέτρες αὐτόθ. || Φρ. Ἀφύραχτα νὰ ναι! (εὐχὴ ἐπὶ παιδίων, ζώων κττ.) Σέλιν. 2) Ὁ ἐστερημένος σκυβάτων Λεξ. Δημητρ. : Ἀφύραγα σιτίρια. 3) Ὁ μὴ στειρέυσας Νάξ. (Ἀπύρανθ.) : Τὸ πηγάδι εἶναι ἀσφύραχτο.

ἀφυσευτῆρ ἡ, ἀμάρτ. ἀφυσευτῆρ Ἴμβρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφύσευτος.

Ἐλλειψὶς καλῆς ἀνατροφῆς καὶ λεπτῶν τρόπων. : Ἡ-φ-ἀφυσευτῆρ αὐτ'νοῦ τ' ἀνθρώπ' εἶναι ἄλλου πρᾶμα, δού βλέπ'ς κι δού σ'χαίνισι.

ἀφύσευτος ἐπίθ. Θράκ. ἀφύσειφτους Ἴμβρ.

Ἐκ τοῦ στηρητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φυσευτός < φυσεύω.

1) Ὁ στερούμενος ἀνατροφῆς καὶ καλῶν τρόπων, κακοαναθρεμμένος ἐνθ' ἄν. : Δὲ δὰ καθουγήδιμι τὰ πιδιά τ' ἀπὸ μ'κρὰ κι βγήκαν ἀφύσειφτα Ἴμβρ. Πβ. ἀφύσικος Α13.

2) Λίχνος, κοιλιόδουλος Ἴμβρ.

ἀφύσητος ἐπίθ. Λεξ. Πρω.Δημητρ. ἀφύσειτος Πόντ. (Κερασ.) ἀφύσιτος Κύθν.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀφύσητος.

1) Ὁ μὴ ἐξωγκωμένος δι' ἐμφυσήσεως Λεξ. Πρω. Δημητρ. : Ἀφύσητο πλεμόνι. β) Ὁ μὴ ἀναρριπισθεὶς Λεξ. Δημητρ. : Ἀφησης τῆ φωτιὰ ἀφύσητη κ' ἔσβησε. 2) Ὁ μὴ ὑπομένων, ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος οὔτε κἂν φύσημα, λεπτεπίλεπτος Κύθν. : Παροιμ.

Ἀφύσιτος βρακὶν ἐφόρει | κ' ἔσκυφτε κι ὄλο τὸ θῶρει, κι ἂν τὸ φόρει, ποιὸς τὸ θῶρει;

β) Καλλωπιστῆς Κύθν. 3) Μεταφ. ἐπὶ γυναικὸς ἢ μὴ βινηθεῖσα Πόντ. (Κερασ.)

ἀφύσικα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ. ἀφύσ'κα Στερελλ. (Αἰτωλ. Λοκρ.) ἀφύσ'κα Ἴπ. (Ζαγόρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφύσικος.

1) Κατὰ τρόπον ἀφύσικον Λεξ. Δημητρ. 2) Ἀπρεπῶς Ἴπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) : Φέρθ'κι ἀφύσ'κα Ἴπ. 3) Κατὰ τρόπον ἀηδῶς ὀχληρὸν Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Μῶρχιτι ἀφύσ'κα ἀπ' τ' βρόμα τ' ἀπόπατ'. Πβ. ἀχαμνὰ 3. 4) Ὑπερβολικῶς Στερελλ. (Λοκρ.) : Τὸν ἔδ'ρι ἀφύσ'κα. 5) Βαρέως Ἴπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Ἀφύσ'κα ἀρρώσησα.

ἀφυσικάδα ἡ, ἀμάρτ. ἀφυσ'κάδα Β. Εὐβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφύσικος καὶ τῆς καταλ. -άδα (Ι).

Ἀφύια, νωθρότης διανοητικῆ : Ποῦ κείνος νὰ πάρ'χαμ-πάρ' π'ν ἀφυσ'κάδα ποῦ χει!

ἀφυσικαίνω ἀμάρτ. ἀφυσ'καίνω Ἴπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφύσικος.

Εἶμαι ἀφύσικος, ἄσχημος.

ἀφυσικῆρ ἡ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφύσικος.

1) Δυσμορφία. β) Μετων. ἄνθρωπος δύσμορφος : Τί ἀφυσικῆρ εἶν' αὐτός! Συνών. ἀφυσικίλα 2. 2) Κατὰ πληθ. α) Λόγοι αἰσχροί : Δὲν τὸν κάνω παρῆα, γιατί λέει ἀφυσικῆρ. Συνών. ἀφυσικόλογο. β) Αἰσχροὶ παρὰ φύσιν πράξεις : Τὸν πιάσανε ποῦ ἔκανε ἀφυσικῆρ. γ) Τὰ αἰδοῖα. Συνών. ἀφύσικα (ἰδ. ἀφύσικος Β3).

ἀφυσικίλα ἡ, Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀφυσ'κίλα Πελοπν. (Ἄνδρουσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφύσικος καὶ τῆς καταλ. -ίλα.

1) Ἀτοπος, ἀπρεπῆς ἐμφάνισις Πελοπν. (Βούρβουρ.)

2) Ἀφυσικῆρ 1 β, ὁ ἰδ., Πελοπν. (Ἄνδρουσ.)

ἀφυσικόλογο τό, ἀμάρτ. ἀφυσ'κόλογο Ἴπ. (Πρέβ.) Λευκ. ἀφυσ'κόλογον Ἴπ. (Ζαγόρ.) ἀφυσ'κόλόγ' Λευκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφύσικος καὶ τοῦ οὐσ. λόγος.

Συνήθως πληθ., λόγοι αἰσχροί, ἀπρεπεῖς ἐνθ' ἄν. : Τί ἀφυσ'κόλογα εἶν' αὐτὰ ποῦ λές! Πρέβ. Συνών. ἀφυσικῆρ 2 α, κακόλογο.

